

Limousin N, Blasco H, Corcia P, et al. Malnutrition at the time of diagnosis is associated with a shorter disease duration in ALS. *J Neurol Sci* 2010; 297(1-2): 36-9.

In dit retrospectieve onderzoek is gezocht naar de bruikbaarheid van klinische voedingsparameters in de dagelijkse praktijk en of deze parameters behulpzaam zijn bij therapeutische beslissingen. De drie parameters zijn de BMI, een gewichtsverlies van meer dan 10% voorafgaand aan, bij de diagnosestelling en tijdens het beloop van de ziekte en het gebruik van een technisch hulpmiddel zoals de PEG. Het was uit eerdere onderzoeken al bekend dat een gewichtsverlies van meer dan 10% na de plaatsing van een PEG of gedurende het beloop van de ziekte een negatief prognostische factor is. Het vóórkomen van gewichtsverlies voorafgaand aan het stellen van de diagnose is nog niet eerder onderzocht.

Het database onderzoek betrof 63 patiënten met ALS. De data die gebruikt werden waren het zelfgerapporteerde gewicht en de BMI twee jaar voorafgaand aan de diagnose (t0), ten tijde van het stellen van de diagnose (t1) en van de laatst gedane meting (t2). Een gewichtsverlies van meer dan 10% tussen t0 en t1 of een BMI lager dan 18,5 werd gedefinieerd als ondervoeding.

De BMI blijkt geen geschikte parameter te zijn. De gemiddelde BMI bij t0 was 25, bij t1 24 en bij t2, de laatste gedane meting, 22. Bij t0 had niemand een BMI lager dan 18,5. Ten tijde van de diagnose hadden 13 patiënten meer dan 10% gewichtsverlies en 30 patiënten bij de laatste meting. De belangrijkste indicator voor een verkorte ziekteduur was een gewichtsverlies van meer dan 10% op het moment dat de diagnose gesteld werd. Deze bevindingen lijken de hypothese uit ander onderzoek te steunen, dat sommige patiënten met ALS in het begin van de ziekte een verhoogd energiverbruik hebben.

De auteurs onderkennen als beperkingen aan dit onderzoek het retrospectieve karakter en het kleine aantal deelnemers. Zij concluderen dat sterk gewichtsverlies in het begin van de ziekte gerelateerd is aan een slechte prognose. Het percentage gewichtsverlies voorafgaand aan de diagnose is een parameter die in de dagelijkse praktijk gebruikt kan worden om patiënten met een slechte prognose te kunnen identificeren. Grootschaliger, longitudinaal onderzoek is gewenst om het effect van voedingsinterventies bij deze patiëntengroep te kunnen meten.